

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

leden 1/2007

Mardi Gras

Venison Feast

**Czech & Slovak
Ball**

Winter Ball

**Poselství papeže Benedikta XVI.
k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2007
SRDCEM POKOJE JE LIDSKÁ OSOBA**

1. NA POČÁTKU NOVÉHO ROKU bych rád předal své přání pokoje vládcům a těm, kteří jsou zodpovědní za národy, i všem lidem dobré vůle. Adresuji ho především těm, kdo prožívají bolest a utrpení, tomu, kdo žije v ohrožení násilím a válkou, anebo je zbaven důstojnosti a očekává svou lidskou i společenskou emancipaci. Adresuji ho dětem, které svou nevinností obohacují lidstvo o dobrotu a naději a svou bolestí nás všechny stimulují, abychom se stali tvůrci spravedlnosti a pokoje. Právě díky vzpomínce na děti, zvláště na ty, jejichž budoucnost je ohrožena bezostyšným vykořisťováním a zlem dospělých, chci, aby se při Světovém dni míru soustředila pozornost všech na téma *Srdcem pokoje je lidská osoba*. Jsem vskutku přesvědčen, že respektováním osoby se prosazuje mír a vytvářením míru se kladou základy opravdovému integrálnímu humanismu. Tím se připravuje pokojná budoucnost pro nové generace.

Lidská osoba a pokoj: dar a úkol

2. Písmo svaté říká: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (Gen 1,27). *Díky tomu, že je lidský jedinec stvořen k obrazu Božímu, má důstojnost osoby; není jen něčím, ale je někým*, je schopný poznávat sebe, vlastnit sebe, svobodně se darovat a vstupovat do společenství s ostatními osobami. Zároveň je povolán k tomu, aby skrze milost vytvářel spojení se svým Stvořitelem a dával mu odpověď víry a lásky, jakou mu nikdo jiný místo něho nemůže dát. V této podivuhodné perspektivě chápeme úlohu svěřenou lidské bytosti jako dozrávání v schopnosti lásky a pomoc k pokroku světa tím, že ve světě bude obnovovat spravedlnost a pokoj. Působivá syntéza sv. Augustina nás učí: „Bůh, který nás stvořil bez nás, nás nechtěl bez nás spasit.“ Proto je nutné, aby každá lidská bytost v sobě rozvíjela *vědomí o svém dvojím aspektu, kterým je dar a úkol*.

3. *I pokoj je zároveň darem i úkolem*. Jestliže je pravda, že pokoj mezi jednotlivci i mezi národy – tj. schopnost žít jedni vedle druhých ve vztazích spravedlnosti a solidarity – vyžaduje nikdy neutuchající snahu, je tím více pravda, že *pokoj je Božím darem*. Pokoj je charakteristikou Božího konání, které se projevuje jak ve stvoření uspořádaného harmonického vesmíru, tak i ve spáse lidstva, jež potřebovalo zachránit před nepořádkem způsobeným hříchem. Stvoření a vykoupení nám poskytují klíč, který nás uvádí do pochopení smyslu naší pozemské existence. Můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. řekl ve svém projevu ke Generálnímu shromáždění OSN dne 5. října 1995, že „nežijeme v iracionálním světě postrádajícím smyslu [...] (ale) je zde morální logika, která osvěcuje lidský život a umožňuje dialog mezi lidmi a národy“. Transcendentní „gramatika“, to znamená soubor pravidel pro individuální jednání a navazování vzájemných vztahů mezi lidmi v duchu spravedlnosti a solidarity, je vepsána do svědomí lidí, jež odrážejí moudrý Boží plán. Jak jsem nedávno znovu zdůraznil, „věříme, že na počátku je věčné Slovo, Rozum a nikoli Iracionalita“. Pokoj je tedy také úkolem, který zavazuje každého k osobní odpovědi koherentní s Božím plánem. Kritériem, jímž se taková odpověď musí inspirovat, nemůže být nic jiného než *respektování „gramatiky“ vepsané do srdce člověka jeho božským Stvořitelem*.

(velmi zkráceno, celé poselství si můžete přečíst na <http://tisk.cirkev.cz>)

Milí přátelé,

přeji vám vše nejlepší do nového roku 2007. Každý z nás má jakési představy o tom, co by mohl uskutečnit v tomto roce. Děti a mládež zakončí další rok studia. Mnozí z nich budou hledat první zaměstnání. Mladí lidé budou plánovat své zasnoubení a také svatby. Mimochodem, nabízí se jim krásné datum 07/07/07. Možná, že plánujete koupit nový dům a prodáváte starý. Také si plánujete dovolené do krásných míst celého světa. Zhruba máme představu, jak budeme oslavovat různá výročí a jubilea. Také chceme dokázat v zaměstnání svou kvalitu a třeba i postoupit v kvalifikaci. Určitě budeme chtít také zkvalitnit a možná vyřešit naše vztahy v rodině v práci a s přáteli. Někdo má všechno naplánováno do největších podrobností, druhý raději moc neplánuje. Co člověk, to jiné plány, předsevzetí a představy.

Dále však víme, že si nemůžeme neplánovat nepředvídatelné události, které jsou součástí našeho života a mnohdy nás mile i nemile překvapí. Jsou to různá neplánovaná setkání, nové úkoly, výhra v loterii (*you never know*), ale také nemoc, úmrtí v rodině, konflikty atd...

Definitivně však víme, že naše budoucnost je známa Bohu. On ji tajemně naplánoval a jakýmsi nevysvětlitelným způsobem jej nechává svobodně realizovat lidmi. Bože, dej ať se stanu nástrojem v Tvé ruce při odkrývání Tvé moudrosti a prozřetelnosti v roce 2007.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Otec Antonín Štajner

Česká televize odvysílala na závěr roku 2006 pořad o páteru Antonínu Štajnerovi. Páter Antonín působil několik let ve Washingtonu, D.C. Část pořadu si můžete přečíst v tomto článku.

Vy, kdo se díváte na náš pořad, si možná občas po anglicku říkáte, že situace je beznadějná, nikoli však vážná. Teď vám ukážeme příběh člověka, který dokázal najít východisko i přesto, že jeho situace byla beznadějná i vážná zároveň.

Romana Staňková, bývalá spolužačka: Chodila jsem s ním do třetí třídy základní školy a pak jsme se sešli na gymnáziu. Tonda byl číslo. Nezmar, prostě věčně v pohybu. Dneska už vím, že ta energie v něm byla nesmírná. On neustále někam běhal, jako nikdy jsem neviděla, že by šel pomalu, pořád někam pádil. Takže, no a po té stránce duševní, tak to bylo jasné, že je úplně někde jinde než my ostatní.

Autor: A jak vás to prostě překvapilo, nebo co to s vámi udělalo, když jste se dozvěděla, že je takhle těžce nemocný?

Romana Staňková, bývalá spolužačka: Šok, absolutní šok. To se nedá jinak říct. A prostě máte pocit, že končí svět, a to je teda v prudkém rozporu s tím, když jdete na návštěvu.

Jaromíra Machovcová, ošetřovatelka: Ta nemoc zastihla kněze v plné síle. No, v té době byl na vrcholu vlastně té síly, kterou mohl mít, protože

ZVON

měl za sebou vzdělání, byl vlastně doktor teologie, studoval ve Washingtonu, zvládnul celou řadu jazyků.

Autor: Antonínu Štajnerovi bylo v době, kdy se nemoc objevila, 35 let. Začalo to změnou artikulace, později se přidal třes rukou. Diagnóza zněla – amyotrofická laterální skleróza. Degenerativní onemocnění nervů, při kterém postupně znehybní celé tělo. Prognóza – jeden až tři roky života. Psal se listopad roku 2000.

Jaromíra Machovcová, ošetřovatelka: Když se dozvěděl tu svou diagnózu a jak to velice rychle postupuje, tak on si teda lehnul a čekal, že umře.

Autor: Po počátečním šoku se ale páter Filip rozhodl, že se jen tak nevzdá a bude s maximální silou dělat to, co mu chátrající tělo dovolí. Vždyť mu zůstalo to nejdůležitější – naplno fungující mozek a obrovská vůle k životu.

Jaromíra Machovcová, ošetřovatelka: Domů jsme ho brali z jednotky intenzivní péče, kde neměl jinou perspektivu, než že velice rychle zemře a museli jsme tu jednotku intenzivní péče vybudovat doma. Potřebuje čtyřiaadvacetihodinový dohled a čtyřiaadvacetihodinovou pomoc, takže časově ta péče je velice náročná, ale já na to nejsem sama. Máme velice krásný tým. Chodí mi pomáhat sestry z domácí zdravotní péče, chodí mi pomáhat přátelé, pomáhá rodina, takže my se tady tak střídáme u pátera a nechá se to zvládnout.

Jaromíra Machovcová, ošetřovatelka: Musím říct, že téměř celý jeho důchod jde na doplatky za léky a za pomůcky. A můj dnešní příjem je přibližně 5400 korun, ta dávka, a to je asi tak to, co potřebujeme na inkaso. Pro nás jako pro rodinu je ta situace nezvladatelná. Ani jeden měsíc bychom nepřežili bez pomoci druhých.

Autor: Asi nejkrutější je tato nemoc v tom, že poté, co se přestane nemocný hýbat, ztratí i schopnost mluvit, tedy komunikovat s okolím. Ta se odehrává tedy asi hlavně ohledně těch fyzických pocitů a potřeb. Na nějakou další komunikaci asi čas není. Za páterem Filipem jezdí do Poděbrad přátelé a věřící z celého světa. Přicházejí pomoci, ale zároveň si jezdí pro útěchu, podporu a povzbuzení v těžkých životních situacích.

Marie Burdychová, návštěvnice: Tak já sem vlastně jezdím už rok. Vlastně minulý rok v říjnu to bylo, co jsem sem poprvé přijela.

Josef Černý: Tak já jsem se s páterem Filipem seznámil před rokem vlastně, byla to spíš náhodná návštěva. No, a později jsem začal jezdit častěji, spíše čerpat sílu a jako naději do dalšího života.

Jaromíra Machovcová, ošetřovatelka: Jeho povoláním je hledat v tomto světě pravdu a tu pravdu předávat lidem. No, a on teď nemůže mluvit ústy, ale mluví očima, tak kázání pokračují a pokračují formou korespondence a pokračuje třeba i formou osobních rozhovorů.

Josef Černý: No, tak víte, pro nás zdravé lidi je to spíše takový paradox, že člověk, který je sám nemocen nebo tělesně postižený, může vlastně dodávat životní sílu a životní elán těm lidem, kteří jsou zase zdánlivě zdraví.

Moderátor: A to byl poslední příběh, který jsme vám letos přinesli. Za celou redakci vám děkuji za pozornost, kterou jste nám po celý rok věnovali. Přejeme vám, abyste přes veškeré potíže a nezdary nikdy neklesali na duchu.

Plná slávy – Bruce Marshall (na pokračování)

Když sjížděl páter Smith z dlouhého kopce, vzpomněl si podrážděně, že slíbil jako člen Ligy sv. Kolumby, že se bude denně modlit Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci za obrácení Skotska. Nebyla od toho dispens ani v neděli, ani pro kněze, kteří musejí ujet s prázdným žaludkem dvacet mil na bicyklu a sloužit dvě mše a dvakrát kázat v dvou různých farnostech, kteří se mají modlit breviář a večer mít ještě jedno kázání a potom požehnání. „Otče náš, jenž jsi na nebesích,“ začal, ale nechal toho, sotva odříkal jednu nebo dvě prosby, poněvadž mu stékal déšť vzadu za krk a poněvadž cítil, že modlit se za obrácení Skotska jaksi mnoho nepomáhá, neboť drsná a divoká Kaledonie zůstávala přese všechno orodování Blahoslavené Panny ještě v r. 1908 právě tak střízlivě presbyteriánská a bezbožná jako předtím. Co zmůže i sám Pán Bůh a všichni svatí proti zemi, která má raději metrický překlad žalmů než inspirovanou angličtinu nebo latinu, a whisky raději než víno? Nebyl to pan Hilaire Belloc, kdo napsal:

*„Kdekoli katolické slunce svítí,
Tam zvučí smích a víno červené se nítí,
Aspoň mně se tak vždycky dařilo.
Benedicamus Domino.“*

Byl by rád citoval tu sloku na kázání, ale bál se, že by mu špatně porozuměli, zejména ti, kteří si vzali k srdci slova monsignora O'Duffyho: „Drazí bratři v Ježíši Kristu, ono to začíná náprstkem a končí to putýnkou, jak se všichni dobří katolíci pijáci musili přiznat ve svátosti pokání.“

Místo toho se začal modlit za duše všech těch, kdož musí toho dne umřít a přijít před soud, a kterých je podle statistik sto a čtyřicet tisíc. To mu nikdy nepřicházelo za těžko, poněvadž byl pln soucitu k tolika nevědomým rouhačům, lhářům, zbabělcům, lakomecům, úspěšným kupcům a smilníkům, kteří se musí v posledním mžiknutí oka probudit k strašnému uvědomění, že zjevení je nakonec skutečná pravda a že sám Bůh Všemohoucí jim bude číst grafický záznam jejich nekalého smlouvání, chlastů, ukrutností, děvkaření a klepaření. „*Je vous offre toutes les messes qui se célèbrèrent aujourd'hui dans le monde entier pour les pauvres pêcheurs qui sont maintenant à l'agonie et qui doivent mourir ce même jour,*“ šeptal, používaje jako obyčejně francouzské modlitby, jejíž text viděl jednou u vchodu jednoho bretaňského kostela, a myslil přitom na všechny zapomnětlivé lidi, které vídal denně chodit s prázdnýma očima po ošklivých ulicích. Neboť právě taková lidé všude tu chvíli umírají, tupí chlapi v Moskvě a v Madridě, namalované stařeny v Perthu a v New Yorku: všechny je shrabuje Boží koš jako překvapené ryby s otevřenými ústy. Nepůjdou ovšem všichni do pekla, stejně jako nepůjdou všichni od nebe. Je tu ještě očištec, kde se očišťují slaboši a světáci, neboť ani nejlepší lidé nemohou doufat, že poběží hopky hopky do náručí Božího, když strávili celý život tlacháním o deštnících a o rýmě.

„*Que le sang précieux de Jésus Rédempteur leur obtienne miséricorde et pardon.*“ Zdá se však, že i přes drahocennou krev Kristovu musejí někteří lidé, svévolní buřiči a zaslepenci, utiskovatelé chudých, politikové a bankovní presidenti, smilníci a nestoudné ženy rovnou do pekla, poněvadž umřeli v stavu konečné nekajícínosti, což je hřích proti Duchu svatému. A peklo je podle teologů věru místo nepřijemné; místo většího trápení, než jaké kdy kdo zakusil na světě, a trvá na věky věkův. „Představte si, že byste byli zároveň za živa pálení a že by vám vytrhávali nehty a že by vám protahovali vnitřnosti ostatným madlem a že by vám vyloupávali oči a že by vám trhali údy koňmi a že byste věděli že ta bolest nikdy nepřestane – že za to nestojí žádná holka z veselé ulice, co říkáte?“ kázal jednou monsignore O'Duffy mužskému bratrstvu v Tobermory. Zato biskup byl náchylný k názoru poněkud shovívavějšímu. „Všecko, co opravdu víme o pekle, je, že je to stav, který existuje,“ řekl jednou páteru Smithovi, když spolu stoupali na Ben Nevis. „Víme, že peklo existuje, protože Bůh nám to řekl, a Bůh nemůže klamat ani být klamán. Neukládá se nám však věřit, že v něm kdokoliv je. I Jidáš Iškariotskému mohl Bůh dopřát milosti konečné lítosti, mezitím co padal se stromu a jeho střeva vyhrězla. A jsou-li nějaké nešťastné duše v pekle, jsme oprávněni mít za to, že jejich úzkosti jsou spíše duchovní než fyzické. Neboť podstata pekelných muk je odloučení od Boha, a i nevěřící a hříšníci budou jaksí musít milovat Boha v pekle a cítit, že Ho ztratili. Jeden španělský kněz mi jednou řekl, že není nepravděpodobné, že zatracenci budou v pekle trestáni tím, že budou nuceni provozovat po celou věčnost právě ty neřesti, kterým hověli na zemi a pro něž ztratili nebe. A někdy, Otče, když musím poslouchat z křesťanské lásky a společenské zdvořilosti hovory svätáků, namítám proti hříchu hlavně to, že je strašně nudný.“

(pokračování příště)

Minigalerie krajanů Milan Sikorjak

V lednu tomu bude 45 let, kdy v brněnské porodnici spatřil světlo světa Milan Sikorjak. V kostele a mimo kostel ho nemůžete přeslechnout pro jeho silný hlas a smích. Respekt a uznání si Milan zaslouží především za pomoc v naší krajské rodině. Není snad jediné akce v kostele, kde by se svou ženou Aničkou chyběli. Přiloží ruce k dílu tam, kde je potřeba. Patří mezi mladší generaci, na

které stojí budoucnost naší komunity. Dříve než mu poděkuji za jeho pomoc a popřeji všechno nejlepší k narozeninám, přečtěte si jeho krátký příběh.

Narodil jsem se v Brně 20. ledna roku 1962. Moji rodiče pochází z Východního Slovenska, z poslední vesnice na polských hranicích z Litmanové.

Můj otec byl za války odveden na nucené práce do Brna, do Maloměřické cementárny. Viděl jsem na vlastní oči jeho *arbeitsbuch*. Po válce se vrátil domů. Byla tam však strašná chudoba. Určitý čas se také živil jako drotár. Moc se o tom ne bavil, protože se za to styděl. Na druhou stranu poznal kus světa. Dostal se až do Jugoslávie. Já jsem ho rád poslouchal, když mně vyprávěl své příběhy z mládí a z cestování nejenom po Evropě, ale také z Ameriky, kde určitý čas pracoval.

Měl jsem rád, jak mně vyprávěl příběhy z Litmanové, kde jako mladí kluci dělali různé šprýmy. Jak se jim znelíbil jeden sedlák, co na ně pořád nadával. Přes noc mu rozmontovali žebřík a znovu ho postavili na střeše stodoly. On byl vedoucí té party. Jednou zase dali koňskou hlavu do okna. Koně lechtali a on řehtal přímo do světnice ...

S mojí maminkou se seznámili v Litmanové. Tam se také vzali. Potom se přestěhovali těsně po svatbě do Brna, kde měli práci. Opět byl zaměstnaný v cementárně, kde byl na nucených pracích. Tam dělal téměř celý život, z výjimkou doby, kdy pracoval v Americe. Jednou to bylo tři měsíce a potom skoro celé tři roky.

Pamatuji se, jak se vrátil z Ameriky. Jedna paní za mnou přišla a ptá se mě. „Znáš toho pána?“ Já jsem jí odpověděl: „vždyť to je můj tatínek.“ Znal jsem ho z fotek.

Já jsem vychodil školy v Brně. Učitelé si na mě zasedli kvůli mému otci, který byl v té době v Americe. Například si pamatuji, jak jsem byl poslední v přírodopisu na vyvolání. Jediné, co ještě paní učitelka nezkoušela, byl rak říční. Znal jsem to perfektně. A přesto jsem dostal špatnou známku. Vyučil jsem se karosářem v Rousínově. Pracoval jsem pro podnik Avia. V Avii jsem pracoval devět let. Během práce jsem si udělal maturitu. Pamatuji si, že nás začínaly dvě třídy, nakonec nás zbylo polovina v jedné třídě. Měl jsem snahu vždycky dělat práci sám, hlavně výkresy atd ... Později jsem měl svůj vlastní *bussines*. Ještě před tím jsem dělal ve výzkumném ústavu vojenském. Tam jsem dělal karosáře. Po třech letech se tento ústav redukoval kvůli odzbrojování. To už bylo po sametové revoluci. Tehdy jsem si otevřel svou vlastní firmu. Opravoval jsem převážně rozbitá auta, která se vozila z Německa. Svou práci jsem měl rád.

Kdy jsi začal přemýšlet, že bys odjel do Ameriky?

Jednou k nám přišli na návštěvu známí z USA. Nabídli, že mně pošlou pozvání do USA. Tatínek mně říkal, že se mám ke každému slušně chovat, protože nevíš, kdy ho budeš potřebovat. To mně utkvělo v hlavě. Do Ameriky jsem odešel ani ne tak kvůli penězům, ale poznat novou zkušenost. 14. prosince roku 1992 jsem přijel do New Yorku. Potom za mnou přišla moje současná žena Anička. Začali jsme spolu cestovat. Chtěli jsme poznat hlavně krásu přírody. Hodně jsem o Americe četl a viděl různé dokumenty. Už jsme viděli s Aničkou 38 států. Státy jsme skutečně projeli křížem krážem vždy jsme se snažili navštívit nejznámější krásy a zajímavosti.

Máš tři děti. Nejstarší Brendan chodí do čtvrté třídy. Dennis chodí do první a společně s bratrem ministruje. Veronika má skoro dva a půl roku a učí se od svých bratrů všechno možné i nemožné. Které ti dělá největší radost?

ZVON

Mám je rád všechny, ale moji dceru beru trochu jinak. Byl to jiný pocit, když se narodila naše *princess*. Všechno dělám pro ně. Chci aby se měli lépe, než se máme my.

Jakou roli hraje v tvém životě víra?

Pamatuji si, že jako malé dítě jsme chodili do Husovic do kostela. Byl to moc krásný kostel. Takový tady nemáme. V neděli večer jsme se dívali společně na televizi na různé seriály. Byla to taková idylická neděle. Ale potom z ničeho nic jsme přestali chodit. Nevím proč, možná kvůli komunistům? Nevím? Po létech jsem znovu našel cestu do kostela díky své manželce.

Čeho nejvíce lituješ?

Můj tatka chtěl vidět vnučata a ty bohužel nikdy neviděl. Já jsem si chtěl trochu užívat a potom mně dala zabrat škola.

Moc dobře si pamatuji, jak zemřel můj otec. Byli jsme na trampu s kluky z výzkumáku, kde jsem určitou dobu pracoval. V neděli ve dvě hodiny odpoledne jsem měl pocit, že se něco děje. Řekl jsem klukům, že musím domů. Když jsem přijel domů, můj soused mně řekl, že můj otec zemřel. Bylo to 9. července roku 1990. Vystrojil jsem svému otci slavný pohřeb. Tehdy to bylo těsně po revoluci a pohřebáči měli strach, já jsem však trval na tom, aby to byl průvod z kostela na hřbitov.

Co tě nejvíce těší?

Je to více věcí. Můj otec se mě bál k něčemu pustit. Všechno dělal sám. Chtěl, aby všechno bylo udělané správně. Já jsem to dělal po svém. A mu se to moc nelíbilo. Jel jsem jednou autem a měl jsem havárii. Auto skončilo na střeše. Musel jsem to všechno spravit. Dalo mně to moc práce. Celé auto jsem zgenerálkoval. Víím, že i sousedi se chodili dívat na moje auto. Bylo jako z výstavy. Byl jsem na to moc hrdý. Další věc, na kterou jsem pyšný, jsou moje části brnění. Chtěl jsem udělat celé brnění, nakonec z toho zbyly rukavice a helma, kterou teď mám vystavenou na televizi.

Začátky tady byly těžké, věděl jsem že se neobejdu především bez jazyka a spoustu dalších nových věcí. Přál bych si, aby si moje děti našly dobré životní partnery a měly dobrou práci. Přál bych si, aby i oni měli svoji práci jako hobby.

Milane, děkuji ti za rozhovor a přeji ti k polokulatým narozeninám mnoho štěstí a Boží požehnání. Díky za přátelství a především za pomoc pro krajanskou rodinu.

Fr. Antonín

Soška madony je opět doma (převzato z Lidových novin 22.prosince 2006)

PRAHA Gotická soška madony, kterou těsně před komunistickým pučem předal do opatrování Čechům v zahraničí kardinál Josef Beran, se po šedesáti letech vrátila do Prahy. Kardinálu Miloslavu Vlkovi ji 21. prosince 2006 odevzdala bývalá krasobruslařská hvězda Ája Vrzáňová. Sošku Panny Marie s děťátkem přivezla od krajanů ze Spojených států. „Jako matka doprovázející své děti šla Panna Maria s mnoha Čechy, kteří odcházeli do exilu. Odešla do svobodného světa, nyní se vrací domů, do svobodného Česka,“ uvedl Vlk.

Gotická madona měla dobrodružnou cestu, prošla třemi kontinenty, byla ve čtyřech zemích a osmi různých městech. Dřevěná nekolorovaná soška zůstane přes Vánoce v kapli Arcibiskupského paláce, poté ji čeká expertiza, restaurování a později vystavení.

Něco pro zasmání

Učitel filozofie jednoho dne přišel do třídy. Když se studenti usadili, vzal ze šuplíku nádobu a naplnil ji až po povrch kameny. Potom se zeptal studentů, zda si myslí, že je nádoba plná? Studenti s ním souhlasili, že je. Potom profesor vzal krabičku s kamínky a vysypal je do nádoby s kameny, zatřásl nádobou a samozřejmě, že kamínky popadaly mezi kameny. Profesor se zeptal znovu. Je teď nádoba plná? Studenti se pousmáli a souhlasili, že je, ale profesor vzal krabičku s velmi jemným písek a vysypal ho do nádoby. Samozřejmě písek vyplnil i ty nejmenší mezírky mezi kameny. Teď už byla nádoba opravdu plná. Potom profesor řekl: „Touto ukázkou jsem chtěl znázornit, že život je jako tato nádoba.“ Kameny znázorňují důležité věci ve vašem životě. Jako jsou vaše rodina, partner, zdraví, děti ..., všechno, co je tak důležité, že kdyby jste toto ztratili, bylo by to velmi zničující. Kamínky znázorňují ostatní, méně důležité věci. Například vaše zaměstnání, dům, auto... A písek? Je všechno ostatní – drobnosti. Když dáte písek do nádoby jako první, nezůstane vám žádné místo pro kameny. To stejně platí v životě. Když budete ztrácet čas a energii na drobnosti – materiální věci, nikdy nebudete mít čas na věci, které jsou skutečně důležité. Věnujte pozornost rozhodujícím věcem ve vašem životě. Hrajte si se svými dětmi, vezměte svého partnera tancovat ... Vždy bude čas jít do práce, uklidit dům, uvařit oběd, nakoupit. Dejte si záležet na kamenech (věci, na kterých vám skutečně záleží). Určete si své cíle. To ostatní jsou jen kamínky a písek. „Hodně štěstí, doufám, že se vám podaří“.

Duct Tape or a Nail

A man dies and goes to heaven. Of course, St. Peter meets him at the Pearly Gates. St. Peter says, "Here's how it works. You need 100 points to make it into heaven. You tell me all the good things you've done, and I give you a certain number of points for each item, depending on how good it was. When you reach 100 points, you get in." "Okay," the man says, "I was married to the same woman for 50 years and never cheated on her, even in my heart." "That's wonderful," says St. Peter, "that's worth three points!" "Three points?" he says. "Well! I attended church all my life and supported its ministry with my tithe and service." "Terrific!" says St. Peter. "That's certainly worth a point." "One point!?!?" "I started a soup kitchen in my city and worked in a shelter for homeless veterans." "Fantastic, that's good for two more points," he says "Two points!?!?"

"Exasperated, the man cries. "At this rate the only way I'll get into heaven is by the grace of God." "Now you got it! 100 points! Come on in!" We often try to fix problems with duct tape. **God did it with a nail.**

Poznejte znovu velikost Boží lásky

„Odpověď na řešení krize v církvi, zvláště na Západě, najdeme ve znovuobjevení Boží lásky k lidem, kterou zakoušíme v modlitbě,“ řekl papež Benedikt XVI.

Při setkání papeže se švýcarskými biskupy na začátku prosince 2006 papež mimo jiné hovořil o současných problémech církve na Západě. Vzpomínal, jak jezdil do Německa v 80. a 90. letech. Při setkání s novináři už dopředu věděl, jaké budou otázky – svěcení žen, antikoncepce, umělé přerušování těhotenství a další podobné opakující se problémy.

„Jestliže dovolíme, abychom byli vtaženi do této diskuze, potom je církev ztotožňována s jistými zákony a zákazy a poukazuje se na nás jako na moralisty se staromódními názory a ani trochu na skutečnou velikost víry, kterou hlásáme.“

Dále papež řekl: „Mám proto za to, že základem je hlásat velikost naší víry. To je závazek, který nesmíme opustit. Zvláště encyklika Bůh je Láska nám dává porozumět tomuto úkolu. Bůh je Slovo a Bůh je Láska, která se zcela ponížila a vzala na sebe lidské tělo, aby se nám konečně vydala do rukou v podobě chleba. Víme, že Bůh není filozofická hypotéza, ani něco, co snad existuje. My ho známe a On zná nás. Můžeme ho poznat ještě lépe, když s ním mluvíme a udržujeme dialog. Proto je základním úkolem pro biskupy učit lidi modlit se, prohlubovat jejich osobní modlitbu.“

„Mnozí hledají zkušenost meditace jinde, protože nevěří, že by naši duchovní rozměr v křesťanství. Znovu musíme lidem ukázat, že duchovní rozměr v křesťanství mohou najít a ten se stane základem všech ostatních věcí.“

„Konečně, musíme zvýšit počet míst, kde se učí modlit, abychom dohromady, pokud je to možné, objevili všechny rozměry modlitby: naslouchání v tichu Bohu, poslouchání Božího Slova, které se v tichu upevní. Řeč jeho skutků v historii skrze lidi. Abychom porozuměli jeho jazyku v životě a naučili se odpovídat modlitbami žalmů Starého zákona a modlitbami, které nalezneme v Novém zákoně.“

„Toto intimní spojení s Bohem, kdy zakoušíme jeho přítomnost, nás činí novými křesťany a obnovuje velikost křesťanství. Pomáhá nám to najít naši osobní cestu v životě, kdy procházíme obyčejnými denními starostmi.“

Blahopřejeme

Dne 26. listopadu 2006 přijali svátost křtu v kostele Our Lady of Mount Carmel v Astorii sourozenci Cindy a Nicolas Mlčuchovi. Blahopřejeme rodičům a přejeme novým křesťanům všechno nejlepší. Ať je provází Bůh na jejich životních stezkách.

Fr. Antonín

Portrét Jiří Sehnal

Říká se, že ruce jsou po obličejích nejduchovnější částí těla. To je pravda. Neboť stejně jako obličej, umějí ruce vyprávět, nebo mlčet, prosit či modlit se. Často bývá mluva ruky jemnější nežli mluva slov, a proto nám dal Stvořitel ruku, abychom v ní nosili duši.

Bylo slunné letní jitro, když jsem jednou v Podolí zazvonil v Lopatecké ulici u dveří domu číslo 9. Dveře se pootevřely a milý hlas se mě zeptal: „Co se stalo?“ „Nic,“ povídám, „jen tak jdu kolem, tak jsem se zastavil.“ „No tak poděte dál, hochu,“ otevřely se dveře dokořán a usměvavý pohled spočinul na mé fotobrašně. „My se budeme fotit?“ „Ale ne, to jenom aby mi to z auta někdo neukradl,“ říkám a usedám na lavici na terase. „Je to drahý fotoaparát“

A pak jsme jako obvykle mluvili a taky mlčeli, a když se slunce přehouplo přes střechu domu, pohlédl stařec vzhůru k nebi, opřel se lokty o stůl, dlaně přitiskl k sobě, prsty pevně zaklesl do sebe a zavřel oči. Věděl jsem, že jsou chvíle, kdy by člověk neměl mluvit, a tak jsem potichu vyndal z brašny fotoaparát, zaostřil a stiskl spoušť. Laskavé oko na mě kradmo mrklo a opět se zavřelo. Kolem poledne mě vyprovodil před dům a když jsem odemýkal dveře svého auta, zastavil mě pohybem ruky: „Počkejte eště,“ řekl a odešel do domu. Po chvíli se vrátil, na hlavě měl červenou ajznbónáckou čepici, v ruce zelenou výpravku (P. Biňovec to nesprávně nazývá plácačkou), na krku zavěšenou pišťalku. Následoval ostrý hvizd, výpravka se zvedla, otáčím klíčkem startéru a odjíždím domů.

Když jsem mu pár dnů nato v sakristii v Celetné ukázal ten snímek, řekl mi, že je to nejkrásnější portrét, jaký kdy viděl, a hned si ho pověsil nad stůl místo skupinové fotografie významných kněží kdesi v Římě. Pak se na mě podíval a usmál se: „Ale rači ste měl vyfotit ten libanonskej cedr v mé zahradě.“ „Proč?“ zeptal jsem se. „Protože ten strom je starěj a velmi vzácnej!“

„Stejně jako vy,“ špitl jsem nesměle a paní Chudomelová otevřela dveře: „Máte tu zpověď!“ ohlásila stroze a já se zvedl ze židle. Vedle v místnosti stál stařík nejmíň devadesátiletý, opíral se o hůlku a ruce se mu třásl. Když jsem pak vycházel ze dveří, zaslechl jsem hlas: „Tak poděte dál, hochu ...“ Laskavý, jemný a usměvavý hlas.

A tak bych vás chtěl poprosit: jestli tam ty ruce na zdi ještě visí, nechte je tam viset i nadále. Jsou to ruce otce Jiřího, papežského preláta, monsignora Jiřího Reinsberga, emeritního faráře u chrámu Matky Boží před „Tejnem“, jak sám často říkával.

Zemřeli

Dne 30. listopadu 2006 zemřela paní **Raisa Jan**. Se zemřelou se roloučili její dvě malé děti a manžel Ladislav. Jménem celé krajanské rodiny chci vyjádřit hlubokou soustrast zemřelé rodině a ujistit je o modlitbách za zemřelou.

Paní **Olga Radimská** zemřela 15. prosince 2006 v Keene, NH. Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Poděkování

Třetí neděli adventní jsme oslavili po mši svaté závěr roku 2006 a také jsme měli malou předvánoční besídku. Chtěl bych poděkovat všem, kdo se podíleli na přípravě této besídky. Zvláštní poděkování patří Dance Brabcové a Clubu 21, ve kterém se připravoval výborný guláš.

Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci lednu:

Denny SZF Rutar ml. 4. ledna, Ludmila Sedláčková 4. ledna, Petra Šrámková 12. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, **Milan Sikorjak** 20. ledna, Alex Chamberlain 21. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyzová 25. ledna, Olga Ludvíková 27. ledna, Marianne Solfronk 28. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

Mše svaté v lednu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jan-07	Za Jana Bednáře	rodina Bláhova
03-Jan-07	Za Ludmilu Sedláčkovou	rodina Sedláčková
05-Jan-07	Za rodinu Chytilovu	Lucie Chytil
07-Jan-07	Za Aloise Hanáka	Milada Hanák
10-Jan-07	Za Miladu Stránskou	Blažena A. Stránská
12-Jan-07	Za rodinu Kratochvílovu	Lucie Chytil
14-Jan-07	Za veriacich z Československa	Imrich a Katarina Koval
17-Jan-07	Za Martina Krále	Anna Benáčková
19-Jan-07	Za Franka Kubernata	Milada Hanák
21-Jan-07	Za Annu Sonnkovou	Blažena A. Stránská
22-Jan-07	Za Jana Stránského	Blažena A. Stránská
24-Jan-07	Za sestru Evu Kratochvílovu	Lucie Chytil
26-Jan-07	Za Nađu a Roberta Horakových	Věra Marčíková
28-Jan-07	Za Josefa Mareše	Júlie Marešová
30-Jan-07	Za Franka Kubernata	M. Jurník

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc., 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel, 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění.

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959 e-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>